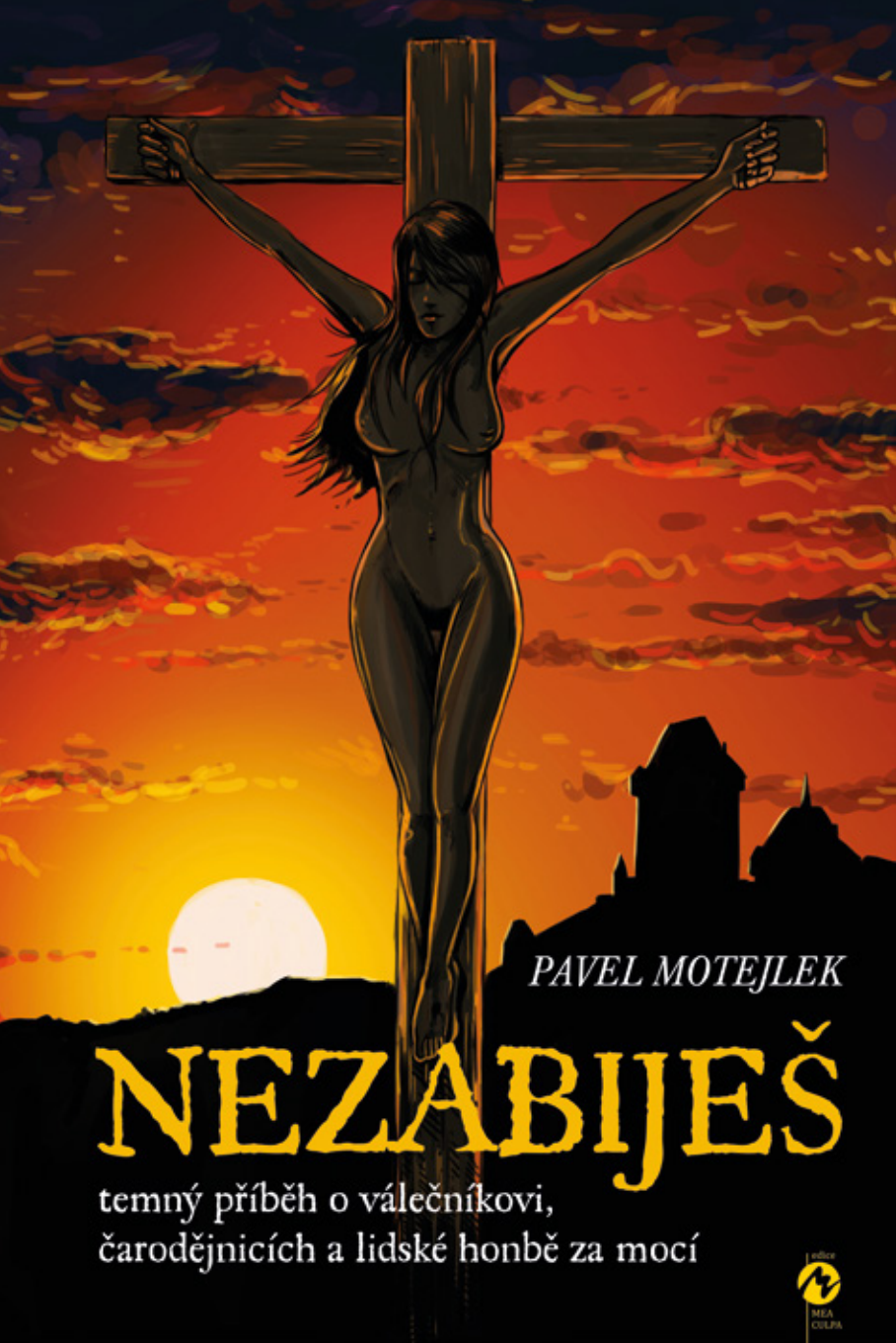

PAVEL MOTEJLEK

NEZABIJEŠ

temný příběh o válečníkovi,
čarodějnicích a lidské honbě za mocí

PAVEL MOTEJLEK

NEZABIJEŠ

temný příběh o válečnickovi,
čarodějnicích a lidské honbě za mocí

poděkování

Mé velké díky patří učitelkám Olze Chocové a Janě Smělé, které zdatně převedly „dyslektikův rukopis“ do spisovné a pravopisně přijatelné podoby.

Jsem nesmírně zavázán své dceři Anně a kamarádovi Martinu Onderkovi, kteří mě svým kritickým přístupem přinutili, abych svůj prvotní text přehodnotil a přepracoval. Vznikla tak vlastně jiná, nová kniha, jejíž podobu čtenářům předkládám.

A nakonec chci poděkovat i vám, milí čtenáři, že jste si mou knihu koupili. Doufám, že ji dočtete až do konce a že vás alespoň trochu potěší.

S úctou váš Pavel

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

- I. Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.
- II. Nevezmeš jména Božího nadarmo.
- III. Pomni, abys den sváteční světil.
- IV. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil byl
a dobře se ti vedlo na zemi.
- V. Nezabiješ.
- VI. Nesesmilníš.
- VII. Nepokradeš.
- VIII. Nepromluvíš křivého svědectví.
- IX. Nepožádáš manželky bližního svého.
- X. Nepožádáš statku bližního svého.

PROLOG

*Příroda stvořila člověka
a až ten si vymyslel Boha...*

Nahý malý vystrašený chlapec běžel po nekonečné pláni. Země ho studila do bosých chodidel. Ani nevěděl, jak dlouho běžel, když tu se před ním objevilo rozcestí a u něj dvě bytosti. Z té vlevo, celé v bílém, vyzařovalo hřejivé čisté světlo. „Vydej se mou cestou, šíř mé učení dobrým slovem a mečem a až budeš na konci své cesty, odměním tě,“ řekla chlapci. Vpravo stálo stvoření celé v černém, vyzařoval z něj chlad a strach. „Vydej se mojí cestou, dělej, co chceš, jen se nesnaž mě porazit. Když se se mnou smíříš, tak na konci své cesty budeš připraven se se mnou setkat,“ řekla chlapci černá bytost. Přesto, že volba se zdála jasná, dítě se nemohlo rozhodnout. Stálo před oběma bytostmi dlouhý čas, až konečně řeklo: „Půjdu svojí cestou, sám si budu určovat, jaké skutky vykonám a budu se za ně také na konci své cesty zodpovídat,“ a vyrazilo vpravo.

Po místnosti se rozlehl křik. Porodní bába opláchla právě narozené dítě, zabalila ho do deky a položila do náruče šťastné ženy. „Máte krásného a zdravého chlapce se zlatými vlasy.“

Chlapec se konečně uklidnil. Podvědomě tušil, že teď je v bezpečí, ale cestou na svět ho něco strašně vyděsilo. Ano, byla to jeho volba. Ale vybral si, a teprve na své cestě životem pozná, zda správně.

POHŘEB

Když se narodí člověk, vždy se řekne:

„To je dobře, že je na světě.“

Když zemře člověk, jen málokdy se řekne:

„To je škoda, že zemřel.“

Všechno to začalo jednoho jarního dne. Ráno, když noc přepustila vládu dni, byla všude hustá bílá mlha. Nebylo vidět na krok. Ale slunce se nevzdávalo a vysílalo své paprsky tak dlouho, až nakonec všechnu mlhu rozptýlilo a vykouzlilo krásný den - sytě modré nebe bez jediného mráčku. Bylo zřejmé, že i příroda se rozhodla důstojně se rozloučit s člověkem, který měl dnes pohřeb. Nebe, v které bezmezně věřil a kam se celý svůj život chystal, ho vítalo ve svém nejhezčím hábitu. Země, která se nechtěla nechat zahanbit, se po dlouhé zimě začala rychle oblékat do zelených šatů zdobených žlutými květy podbělu.

Uprostřed údolí se rozprostíralo nevelké město ohraničené vysokou zdí. V tom městě stál malý, ale krásný dřevěný kostelík, od něhož se vinula prašná, kamenitá cesta, která za branou pokračovala dál přes celé údolí až za obzor. Kousek za městem mýjela nevelký hřbitov plný pomníků s křížky, které připomínaly poslední útočiště zesnulých.

Po cestě jel vůz, vlastně spíš dřevěná plošina na čtyřech kolech, kterou táhl nádherný černý kůň. Zvíře bylo vyhřebelcované, jeho tmavá srst se leskla v záplavě slunečních paprsků. Na první pohled bylo vidět, že se o něj majitel svědomitě stará a pro dnešní den ho důkladně připravil. Kůň měl na hlavě ohlávku, kterou držel statný, bezmála dva metry vysoký ramenatý muž s černými rovnými vlasy po ramena. Pod hustým tmavým obočím se skrývaly hnědé oči a mezi nimi široký nos a ústa se silnými rty. Z muže vyzařovala upřímnost a přirozená autorita. Asi proto si ho lidé z městečka zvolili svým starostou.

Besron, tak se jmenoval, kráčel s koněm pomalu a rozvážně. Nikam nespěchal. Na plošině vozu mezi velkým množstvím květin a květinových věnců ležela dubová rakev a v ní spočíval místní farář, který zemřel po těžké a dlouhé nemoci. Ve městě ho měli všichni rádi a jeho ztrátu nesli těžce. Muži v průvodu za vozem zachmuřeně pohlíželi k zemi a ženy plakaly.

Smuteční zástup pomalu došel na místní hřbitov a zastavil u velké čerstvě vykopané jámy. Byla asi metr hluboká, dlouhá a široká tak, aby se do ní pohodlně vešla přivezená rakev. Po stranách otvoru byla vyházená zemina, v čele byl dřevěný kříž s cedulkou, na které už bylo vyryto jméno milovaného kněze. Čtyři silní muži přistoupili k rakvi, sundali ji z vozu a pomocí dvou lan ji spustili pomalu dolů. Poté předstoupil starosta před shromážděný dav a pronesl smuteční řeč. Mluvil o tom, jaký byl farář vzácný člověk a jak moc všem bude chybět. Jak je rád, že jej farář přesvědčil, aby ve městě postavil kostel. Zmínil, že ač sám nevěřící, kněze měl rád a velice si ho vážil i jako člověka. Nakonec vyslovil přání, aby zesnulého faráře nahradil stejně dobrý, laskavý a všemi uznávaný člověk, který bude rovněž šířit pozitivní energii a naslouchat všem potřebným. Po starostově dojemném projevu se i ostatní občané rozloučili s milovaným knězem a poté se rozešli do svých domovů ke každodenní práci. Na hřbitově zůstal jen místní hrobník. Krátký čas jen nehybně stál, koukal dolů na městečko a vychutnával si teplo slunečních paprsků, které se do něj opíraly. Pak vzal do svých mozolnatých rukou připravenou lopatu, obřadně si plivl do dlaní a začal házet hlínu do jámy s nebožtíkem. Bum, bum dopadaly hrudky na víko rakve a pomalu ji zasypávaly, dokud celá nezmizela.

A po chvílce již připomínala smutnou událost jen hromada navršené hlíny a několik smutečních kytic ležících u nového kříže. Na hřbitově zavládl posvátný klid. K hrobu přilétl odkudsi malý šedivý ptáček. Usadil se na kříž s knězovým jménem a přitom upustil na hrob malou větvíčku s bílým kvítkem, kterou držel celou dobu ve svém drobném zobáčku. A tak se s milovaným knězem symbolicky rozloučila i zdejší příroda.

KONEC A ZAČÁTEK

/ minulost

*Když myslíme, že už nemůže být hůř,
skutečnost předčí naše očekávání.*

Na kraji lesa zastavil kůň. Nozdrami nasál vlhý, ještě studený, vzduch. Podíval se do dáli na cestu, která se před ním vinula z kopce dolů do bílé tmy. Zatímco tady na kopci už slunce naplno vládlo a z blankytné oblohy bez mraků svými paprsky prohřívalo okolní vzduch, dole bylo údolí zahaleno neproniknutelnou mlhou. Sem tam z ní vybíhal proužek šedého kouře, který prozrazoval, že se tu nacházejí lidská obydlí. Kůň stál jako socha a čekal na známý signál od jezdce. Konečně ucítil stisk nohou na svých žebrech. Měl tento povel rád. Znamenal: Vyráz vpřed!

Cesta dolů mu ze začátku nedovolovala rychlý pohyb, ale jak se dostal do údolí a zem pod jeho kopyty se narovнала, vyrazil tryskem vpřed. Běhal rád a uměl to. Miloval, když mu vzduch proudil kolem hlavy a pohazoval jeho hřívou, a když mu hlína odlétala od kopyt. Brzy zanechal ostatní koně za sebou a užíval si pocit opojení.

Po krátké době se před ním v mlžných cárech začaly vynořovat domy, a jakmile doběhl k prvním obydlím, dostal signál, že má zastavit. Když dorazili ostatní koně se svými jezdci, jeho pán vydal rozkaz a muži začali připravenými loučemi zapalovat střechy domů. Viděl, jak obyvatelé vesnice vybíhají ze svých hořících obydlí a jak je muži na koních nemilosrdně zabíjejí. Z největšího domu uprostřed vesnice se vynořil statný muž s lukem a začal z něho vypouštět jeden šíp za druhým. Kůň si všiml, že někteří bojovníci v jeho okolí opustili hřbety svých zvířat a padli na zem s šípem zabořeným ve své hruď. Když se přiblížil k muži s lukem, dostal náhle signál, že má zastavit. Jeho pán z něho prudce seskočil přímo před lučištníka a vši silou do něj zabodl svůj meč. Muž upustil luk, podíval se na meč vyčnívá-

jíci z jeho těla a pokusil se jej vytáhnout. Ale jeho tělo ochromila velká slabost, zatočila se mu hlava a kolena se mu podlomila. Muž padl mrtev k zemi. Válečník se k němu předklonil, chytil pevně meč oběma rukama a chystal se udělat to, co mrtvý nestihl. V tu chvíli z blízkého domu vyběhl asi desetiletý chlapec. Ve svých malých rukách držel obrovskou sekeru. Před tím, než jeho otec vyběhl bránit vesnici, na něj křikl: „Neopouštěj dům, zůstaň s matkou a bratrem!“ Ale když chlapec spatřil, jak cizí bojovník zabil jeho otce, přestal přemýšlet o otcových slovech. Nedokázal nečinně přihlížet boji a instinktivně popadl sekeru zavěšenou na zdi vedle vchodu a vyběhl ven. Zbraň byla těžká, jen s velkým vypětím všech sil ji dokázal zvednout nad hlavu a spíš ji upustil, než hodil. Sekera však neuvěřitelným obratem dopadla přesně na temeno hlavy muže, který se právě snažil uvolnit svůj meč. Ostří proniklo lebkou a muži jen problesklo hlavou: „Zabilo mě malé dítě?!“ A poté se skácel na mrtvolu lučištníka.

Chlapec se narovnal a rozhlédl se kolem sebe. To, co uviděl, jej vyděsilo víc, než smrt otce. Všude hořely domy jeho známých, kteří již leželi mrtví v kalužích krve nebo byli právě dobíjeni hrstkou běsnících válečníků na koních. Náhle si všiml muže s kopím zvednutým nad hlavou. Okamžitě vycítil, že bojovník váhá, zda ho má zabít. Instinktivně spojil své ruce a poprosil o slitování. V tu chvíli z mužovy ruky vylétl oštěp, který projel chlapcovým tělem takovou silou, že ho srazil k zemi vedle mrtvého otce. Naštěstí mladík zemřel okamžitě. Bojovník seskočil ze svého koně, přistoupil k mrtvému tělu, uchopil svou zbraň a prudkým pohybem ji vytáhl. Poté se rozhlédl kolem sebe, zda neuvidí ještě nějakého nepřítele. Kousek před sebou zahlédl běžící ženu. Znovu zaváhal, tak jako před chvílí, ale pak zvedl ruku s oštěpem nad hlavu a prudce s ní švihl. Zbraň vylétla a pronikla do ženiných nechráněných zad. Žena si uvědomila, že nastal její konec, ale nebála se smrti a nemyslela na ni. Všechny její smysly se soustředily na záchranu malého batolete, které tiskla na svých prsou. Proto, když padala na zem, instinktivně před sebe vystrčila pravou ruku, aby dítě nezavalila. S uspokojením pocítila, že dítě je chráněné jejím tělem. Ta malá naděje, že přece jen někdo z rodiny přežije, jí odchod z tohoto světa usnadnila.

Bylo po boji a nad vesnicí zavládl klid. Utichl křik umírajících, rachot zbraní a ticho přerušoval jen praskot ohně, který si pochtuňoval na tom, co ještě zbylo. Větrci ještě prohledávali bojiště a domy, zda nenajdou někoho živého nebo něco, co by si chtěli odvézt. Když se ujistili, že dílo zkázy je dokončeno, zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

Mlha se konečně rozplynula a v údolí zbyl jen kouř z doutnajících domů. Kuň, který se po smrti svého pána splasil a utekl do nedalekého lesíka, se konečně odhodlal vrátit. Pozoroval dohořívající domy a spásal zelenou travu. Náhle si všiml, jak se v podlaze jednoho z domů zvedl poklop a z něho opatrně vykoul špinavý, vystrašený mužský obličej. Rozhlédl se kolem sebe, a když mimo pasoucího se koně nikoho nespatrił, vylezl ze sklepa. To, co uviděl, mu podlomilo kolena. Klekl si na zem a několik minut se modlil a ptal se Boha, proč tohle dovolil. Byl to místní kněz a jen těžko se smiřoval s tím, že jeho pán vystavuje člověka tak těžkým zkouškám. Náhle jeho rozmlouvání s Bohem vyrušil dětský pláč. Rychle vstal a začal hledat, odkud zvuky přicházejí.

Malý chlapec se konečně dostal ze skryše, kterou mu vytvořila jeho matka. Nechápal, co se stalo, proč se máma nehýbe a nic neříká. Jelikož znal jediný způsob, jak přivolat někoho ze svých blízkých, začal hlasitě plakat. Po krátké chvilce se objevil cizí muž - mladý kněz, vzal dítě do náruče, přitiskl ho opatrně na svá prsa a začal předříkat modlitbu, aby ho uklidnil. Když chlapec přestal plakat, začal muž prohledávat vesnici, zda nenajde ještě někoho živého, ale brzy si ověřil, že zůstali jen oni dva. Při prohlídce okolí zjistil, že vesničanům se alespoň podařilo několik větrců zabít a trochu se zastyděl, že jim nepomohl a zbaběle čekal v úkrytu. Při pohledu na doutnající zbytky vesnice došel kněz k závěru, že bude nejlépe místo opustit. Opatrně vyrazil ke klidně se pasoucímu koni. K jeho velkému překvapení zvíře neuteklo, když se k němu přiblížil. Kuň byl rád, že našel nového pána a že zase může někoho vozit na svém hřbetu. Počkal až na něj kněz i s dítětem nasednou a v klidu vyrazili do nedalekého kláštera, kam se kněz rozhodl chlapce odvézt.

MĚSTO BERN

*Je mnoho měst, o kterých řeknete, že jsou krásná,
ale v málokterém z nich byste chtěli bydlet.*

Bylo to nádherné město. Leželo na řece uprostřed rozkvetlých luk, sevřené mezi kopci porostlými dubovými lesy. V jeho středu se rozprostíralo dlážděné náměstí plné krámků, s kamennou kašnou, v níž tryskala průzračná voda. Obchody měly ozdobné štíty, které svou velikostí a provedením ukazovaly, jak se jednotlivým obchodníkům po staletí dařilo. Za domy obchodníků se nacházela dřevěná obydlí ostatních občanů s malebnými upravenými zahrádkami. Na konci města stál mlýn, u kterého byl vybudován kamenný, asi sto metrů dlouhý náhon, který přiváděl z řeky vodu na velké dřevěné kolo. Za ním se prostíral malý rybník. Ještě za mlynářem bydlel v nevelkém stavení, stranou od lidí, místní kat a šerif v jedné osobě.

Ve městě byly ještě dvě stavby, na něž byla místní skupina významných mužů hrdá, protože je nechali postavit za své peníze. Jednou z nich byl kostel, skládající se s vysoké špičaté věže s velkým železným zvonem a prostorné kaple se skromným dřevěným oltářem a křížem s ukřižovaným Ježíšem Nazaretským. Před oltářem bylo několik řad dřevěných lavic, do nichž se pohodlně vešli všichni zdejší křesťané. Nebylo jich tolik jako v jiných městech, mnoho obyvatel vyznávalo jiné hodnoty a jiného boha. Místní farář, však byl schopen oslovit i jedince, kteří nevyznávali jeho víru, a kostel se při bohoslužbách vždy naplnil. Teď, když kněz zemřel, nebylo jisté, zda Bůh z městečka a srdcí jeho občanů neodejde i s ním.

Druhou stavbou byl dům, který sloužil jako elitní klub k relaxaci mužů a jako místo, kde se řešila většina problémů, které přinášela správa města. V přízemí se nacházela nevelká místnost s několika stoly a barem a za ní se rozprostírala hala s kruhovým bazénem širokým asi pět metrů. V podkrovní části budovy byly malé pokoje,

v nichž bydlela pohledná děvčata. Ta poskytovala mužům kompletní lázeňský servis včetně sexuálních služeb.

I dnes, po pohřbu kněze, se muži sešli, aby společně zavzpomínali na tohoto skvělého člověka, a aby probrali problémy, které s jeho odchodem vyvstaly a vyvstanou. Všichni seděli v bazénu z černého leštěného mramoru. Voda byla příjemně teplá, provoněná lahodnou kořeněnou vůní. Stěny místnosti byly bez oken, opatřené jen odvětrávacími otvory. Jak zdi, tak strop byly vykládané různobarevným dřevem, které vytvářelo opakující se ornamenty. Místnost byla osvětlena svícny umístěnými v pravidelných intervalech na stěnách.

Mužům sedícím v bazénu - jako král Artuš se svou družinou - se pomalu zlepšovala nálada díky příjemné koupeli a alkoholu, který jim nosily krásné mladé dívky jen sporadicky oblečené v slušivých kalhotkách. Vedle starosty svou pálenku popíjel kovář Oharin, dále pak majitel barvírny látek Žiňon a mlynář Koloton, z druhé strany pak kupec Marin, stavitel Šaron a Seken, kat a šerif v jedné osobě.

„Měli bychom si pořádně došlápnout na správce. Začíná dost překračovat své pravomoci,“ začal debatu starosta a napil se pálenky ze svého poháru. Poválel alkohol na jazyku a polkl. Blesklo mu hlavou, jak moc mu chutná. Miloval, když tekutina projela jeho hrdlem a skončila v žaludku, odkud se začalo do celého těla šířit příjemné teplo. „Takhle to dál nejde, správce nemůže bezdůvodně zvedat daně a využívat občany, aby pro něj zdarma víc a víc pracovali,“ pokračoval starosta. „Kdyby neměl na hradě tak početné vojsko, už bych s ním dávno zatočil.“ „Ale on moc dobře ví, proč kněžnu stále přesvědčuje o nutnosti rozšířit stavy vojáků,“ přidal se do debaty Koloton. „Nejlepší bude napsat dopis knížeti. Je to rozumný člověk a vždy se s ním dalo jednat,“ řekl Besron.

„Copak jsi zapomněl, že kníže doprovází krále na jeho válečné výpravě a kdo ví, kdy se vrátí zpátky? Budeme se muset obrátit na kněžnu, i když jednání s ní nebude snadné, jestli se vůbec rozhod-

ne nám naslouchat,“ oponoval Seken. „Dobře, napíšu oficiální stížnost na jednání správce a pošlu jí to. Uvidíme, jak se zachová,“ řekl starosta. „A když nepomůže dopis, vezmeme spravedlnost do vlastních rukou a toho šmejda naučíme, jak se má chovat,“ vmísil se do rozhovoru Oharin.

„Správce je jeden problém, snad nebude nový kněz další.“ „Pochybují, že by nám velekněz poslal druhého, stejně tak vlídného a chápacího duchovního, jako byl náš farář.“ „Nový kněz nebude problém,“ zapojil se do debaty Marin. „Když bude stejně dobrý jako nebožtík, fajn, když ne, tak přestaneme chodit do kostela. Stejně ve městě moc křesťanů není a lidé kostel navštěvovali spíš kvůli nebožtíkovi,“ řekl Žiňon. „Máš pravdu, příteli, když mají lidé práci a co jíst, tak se nepotřebují dovolávat božské pomoci,“ přitakal Koloton.

„Dnes jsme pochovali velkého muže, připijme jeho památce,“ zvolal starosta a pozvedl svou sklenici. Přitom si všiml, že ji má skoro prázdnou. Kývl na jednu z dívek, která rychle přiběhla s karafou, aby mu dolila. Když se nahnula, spočinul svým zrakem na jejích plných nadrech, která se mu zhoupla nad hlavou. Rozpomněl se na svou drahou zesnulou ženu a v duchu si posteskl, jak moc mu stále chybí. Pak si ale také uvědomil, že už je to dlouhá doba, kdy se nedotkl žádné ženy. Když dívka dolévala ostatním mužům, rozhodl se, že dnes ukončí dlouhý půst a zbytek večera stráví s dívkou. Muži se po připitku pustili do hovoru o běžných věcech, laškovali s děvčaty a starosti hodili za hlavu.

SCHŮZKA NA HRADĚ

*Téměř v každé skupině lidí se najde alespoň jeden,
který ostatním škodí nebo je zradí.*

Všichni již odešli domů ke svým manželkám či milenkám, jen dva muži zůstali. Besron počkal, až zůstane v lázních sám. Zvedl se z bazény a kývnul na dívku s plným pevným poprsím. Ta k němu přistoupila s velkou bílou kožešinou a muž se do ní zabalil. „Můžu zůstat do rána?“ zeptal se nesměle. Nebyl přivyklý podobné konverzaci. „Jsem přece placena za to, abych byla s vámi, jak dlouho budete chtít,“ odpověděla dívka. „Já ale nechci, abys se mnou byla proto, žes dostala zapláceno, ale proto, že to sama chceš. Proto se tě znovu ptám, zda můžu zůstat do rána?“ Dívka se na něj dlouze a vážně zahleděla, pak se usmála a vklouzla pod kožešinu. Přitiskla své mladé krásné tělo na jeho svalnatá prsa a zašeptala mu do ucha: „Ano.“

Ve stejné chvíli vyšel před dveře pánského klubu druhý muž. Ujistil se, že jej nikdo nepozoruje, přetáhl si přes hlavu kapuci a vyšel ven do tmy. Prošel několika liduprázdnými ulicemi, až došel na náměstí. Chvíli se zdržel ve stínu a čekal, až projde hlouček opilců vračejících se z hospody. Ale společnost rozjařených mladíků měla zájem jen o dvě dívky stojící opodál. Usilovně je přesvědčovali, aby se k nim přidaly. Muž pokračoval dál. Za náměstím zahnul do ulice vedoucí k hradu, když v tom vyběhla z příkopu u cesty strakatá kočka. Zastavila se, prohlédla si muže se zakrytou hlavou, výhrůžně zasyčela a rychlým skokem zmizela ve tmě. Muž vztekle zaklel a pokračoval dál, cestou lemovanou starými mohutnými lipami. Ty vrhaly roztodivné stíny a chodec se nemohl zbavit dojmu, že jej neustále někdo sleduje a že za každým stromem číhá nebezpečí. Sám měl špatné svědomí a byl si vědom, že nedělá zrovna správnou věc. „No co, nikomu tím přímo neublížím,“ omlouval si své jednání v duchu sám pro sebe a ani si nepovšimnul postavy, která jej od klubu sledovala.

Jeho příteli se zdálo, že kamarád se poslední dobou chová podivně. Začal se mu odcizovat a on chtěl zjistit, co se za jeho odměřeným chováním skrývá. Předpokládal, že se bude jednat o nějakou ženu, jejíž jméno chce kamarád uchovat v tajnosti. Jak ho ale překvapilo, že kamarád vyrazil cestou na hrad. „Tak žádná ženská, ale správce to bude,“ posteskl si muž nahlas a v tom si uvědomil, že změna kamarádova chování se datuje od doby, kdy mu správce pomohl ve sporu o pozemek. „Vyměnil přátelství za kus půdy. To je smutné,“ povzdechl si muž. „Dál už ho tedy sledovat nemusím,“ rezignoval na svůj záměr muž a povolil si šátek, který měl ovázaný kolem krku.

Hrad se tyčil na kopci nad městem. Byl to mohutný komplex čtvercového půdorysu obehnaný vysokou zdí, po které se procházela stráž. V každém rohu hradeb se vypínala strážní věžička. Samotný hrad se skládal ze dvou asi dvacet metrů vysokých čtvercových věží, zakončených špičatými střechami. Mezi nimi byla dvoupatrová vysoká obdélníková budova s klasickou doškovou střechou. Před hradem bylo velké prostranství vydlážděné kameny. Vpravo od budovy stála nízká přízemní stavba pro služebnictvo, vlevo se nacházely stáje, nad kterými v podkroví bylo ubytováno vojsko. Hrad byl podsklepený. Dříve ho obýval kníže z Bernu se svojí ženou. V posledních letech kníže doprovázel krále na válečné výpravě v dalekých krajích a kněžna, která se cítila opuštěná, dala přednost pohodlnější rezidenci v hlavním městě. V jejich nepřítomnosti se o hrad staral správce. Hrad byl významným obranným objektem pro okolní kraj. Za tuto službu byl kníže, a nyní v jeho zastoupení správce, oprávněn od města vybírat daň, která zčásti sloužila na financování vojska a hradu a zčásti byla odváděna králi. Dále byli bohatší občané povinni půjčovat hradu své poddané na sezónní práce na polnostech patřících k hradu.

Muž s kápí zabouchal velkým kovovým kruhem upevněným na vratech na železnou desku. Údery probudily vojáka, který měl službu u brány. Ten mrzutě přistoupil k vratům, otevřel malé okénko a vy-

koukl jím ven. Prohlédl si opovázlivce, který si dovilil v tak pozdním čase dobývat se dovnitř. Poznal tvář muže, který býval častým hostem správce a těšil se jeho oblibě. Nechal si tedy slova zloby pro sebe a pustil muže do hradu.

Správce seděl za rozložitým dubovým stolem s krásnými intarziemi. Ten se rozkládal uprostřed prostorné místnosti osvětlené svíciemi v krásně zdobených svícních. Z krbu obloženého mramorem sálalo příjemné teplo. Zdi byly zaplněné velkými obrazy v těžkých zlatých rámech a z pláten na návštěvníky místnosti koukali současní i dávní majitelé hradu. Na stole stál skleněný broušený džbán s červeným vínem. Správce uchopil nádobu svou baculatou rukou a nalil si lahodný mok do sklenice. Přivoněl, napil se, poválel víno na jazyku a poté labužnický polkl. Měl rád dobré věci a rád si je dopřával dostatečnou měrou.

Lakson, tak se správce jmenoval, měl kulatý načervenalý obličej s malými zapadlými očima, z něhož vykukoval červený špičatý nos. Byl lehce proplešatělý, malý a tlustý. Jeho otlý vzhled, důsledek nestřídmého života a absence pohybu, způsobil, že většina lidí mu hádala padesát let, ač byl ve skutečnosti o deset let mladší. Jak špatně vypadal navenek, tak špatný byl uvnitř. Byl to zlý, závistivý a hamižný člověk, který zneužíval svého postavení. Nebyl ale žádný hlupák a byl si vědom toho, že musí být ostražitý vůči starostovi a jeho lidem. Lidé z městečka totiž správně tušili, že vybrané peníze nedělí jen mezi hrad a krále, ale že stále větší část si nechává pro vlastní potřebu. Správce potřeboval mít nějakého tajného spojence ze starostova blízkého okolí, který ho bude informovat o všem, co se děje ve městě a co starosta chystá. A právě na svého informátora čekal v tuto pozdní noční hodinu.

Lakson dopil víno a právě se chystal nalít si další sklenici, když někdo zaklepal na dveře. „Konečně,“ povzdechl si a zvolal: „Dále.“ Dveře se se skřípotem otevřely a do místnosti vstoupil komorník, vysoký hubený muž v černé košili a kalhotách. „Pane, máte návštěvu z města. Mohu ji pustit dál?“ „Samozřejmě, už ji očekávám,“ zamručel správce. „A dnes už nechci být nikým rušen,“ dodal.

Muž v kápi vstoupil do místnosti. „Posaďte se,“ pokynul správce směrem k muži a ukázal na židli na protější straně stolu. „Nalijte si víno, je znamenité.“ Muž si sedl, vzal si čistou sklenici a naplnil ji. Obřadně vypil půlku sklenice. „Opravdu, je vynikající,“ polichotil hostiteli a vzal si kousek sýra. „Koupil jsem ho v hlavním městě, je z dalekých jižních krajů. Jak to jen ten kupec říkal... už vím, to víno je z Talvanije.“ „O tom kraji jsem už slyšel, je vyhlášený svou vinnou révou. Zprávy tedy nelhaly, je doopravdy skvělé,“ řekl host a dopil sklenici.

Muži se chvilku nezávazně bavili o víně a jídle. Správce už byl ale nervózní, nemohl se dočkat, jaké zprávy mu jeho host přináší. Proto nezávaznou konverzaci záhy přerušil: „Tak mě nenapínejte a povězte, co je nového tam dole.“ Muž se napil, zajedl víno kouskem sýra a rozpovídal se: „Je to, pane, špatné, posledním zvýšením daní jste pobouřil starostu a jeho blízké. Dohodli se, že už si to více nenechají líbit. Starosta bude zítra o všem informovat kněžnu úředním dopisem a pokud ta starostu nepodpoří, sílí hlasy řešit vzniklou situaci svépomocí. Ve městě proti vám sílí odpor a obávám se, že se situace bude zhoršovat.“ Muž to dořekl, opřel se a vyprázdnil další sklenici vína. Byl rád, že má nepříjemnou řeč za sebou. „Chcete mi říct, že by si mohli dovolit na mě vztáhnout ruku?“ začal napůl ustrašeně, napůl rozčileně Lakson. „Nemohu vám radit, ale kdybyste alespoň na čas daně snížil a nevyžadoval tolik lidí na polní práci, starosta by se uklidnil a přestal by se tím zabývat.“ Správce se pohodlně usadil a přemýšlel. Po chvilce promluvil k muži na protější straně stolu. „Máte pravdu, příteli, hned zítra zajdu za starostou a pokusím se ho uklidnit. Nebylo by dobré zatahovat do těchto věcí kněžnu. A teď, když dovolíte, musím promyslet co dál.“ „Rozumím,“ odpověděl muž, ale dál seděl a popíjel. Správce si muže přeměřil svým pohledem: „Omlouvám se, málem bych zapomněl,“ řekl a otevřel šuplík stolu. Vyndal předem připravený měšec a podal ho muži přes stůl. Ten významně potěžkal pytlík, usmál se a vstal od stolu. „Zajděte za starostou hned ráno, než napíše kněžně,“ řekl při odchodu z místnosti.

Poté, co se za noční návštěvou zavřely dveře, seděl Lakson ještě dlouho ve svém křesle, civěl na dveře a přemýšlel o tom, co slyšel. „To není dobré, asi jsem to s těmi daněmi už přehnal,“ pomyslel si. „Ale co si o sobě ti nadutci myslí, že mně, správce, budou kontrolovat a poučovat? Dobrá, teď trochu ustoupím, ale do budoucna jim to vrátím i s úroky, jen musím vymyslet jak.“ Lakson si uvědomil, že se bude vzdávat části svého příjmu jen velmi nerad a jak nenávidí ty, co ho o něj připravili. Nechtěl se vzdát dobrého jídla a pití, pořádání večírků, budování své rezidence ani krásných žen. A to vše stálo spoustu peněz. „Na krátký čas polevím, ale co pak? Snad se naskytne příležitost, jak si zase své příjmy navýším,“ pomyslel si a s touto myšlenkou usnul.

Netušil, jak brzo bude jeho prosba vyslyšena a jak brzy se bude moci obyvatelům města pomstít. A pomsta bude krutá.

ZROD ZLA / minulost

*Se zánikem jednoho zla,
vzniká zlo nové.*

Nena se přitiskla k Radonovu nahému tělu. Políbila ho na hladce oholenou tvář a ustaraně se zeptala: „Co s námi bude? Tohle nemůže dobře dopadnout.“ Muž neodpovídal, jen ležel na zádech a koukal do dřevěného stropu slabě osvětlené místnosti. Nebyl schoopen přemýšlet a ani nechtěl. Žil dneškem a co bude zítra, neřešil. Také věděl, že jeptiška s mnichem nemůžou být spolu, a že páchají hřích. Ale když s Nenu se cítil tak krásně. „Tak něco řekni, co budeme dělat?“ naléhala dívka. „Nevím, vím jen, že tě miluji,“ odvětil Radon a začal se zvedat z postele a oblékat se. „Něco vymyslím,“ chystal se k odchodu. Dívka také vstala, došla k němu a objala ho. „Také tě miluji, ale dopouštíme se hříchu.“ Radon ji lehce políbil na rty. „Už musím,“ řekl a vyšel ven z pokoje. Na chodbě se zastavil a vybavil si nahou Nenu. Pomyslel si, jak moc se mu líbí a jak moc ji má rád. Šel opatrně chodbou kláštera, aby ho nikdo neviděl a on se nepozorován dostal ke skrytému otvoru ve zdi, která oddělovala budovu jeptišek od budovy mnichů. Vtom zaslechl zvláštní zvuk. Brzy poznal, že to bylo z přilehlých pokojů. Jakmile se pozorně zaposlouchal, poznal mužský hlas. „Vypadá to, že nejsem jediný, kdo navštěvuje některou z místních dívek.“ Při té myšlence se usmál a opatrně pokračoval dál. Bez potíží se dostal k otvoru ve zdi, opatrně rozhrnul větve křoví a prolezl na druhou stranu.

Byla tma a park před klášteřem byl vylidněný. Jen na jedné z laviček seděl velice tlustý mladý kněz a pozoroval noční oblohu. Měl rád noci, kdy na nebi svítily hvězdy a měsíc. Někde mezi nimi sídlil ten, kterému se rozhodl sloužit celý svůj život. Nepamatoval si, že nebýt náhody a obětavosti jeho matky, kdy jako jediný z vesnice přežil masakr cizím vojskem, nejspíš by tu nebyl a nikdy by se nestal knězem. Osud, který ho zavedl mezi tyto zdi, ale velebil. Vě-

řil, že jednou přijde chvíle, kdy bude vyslán do světa a bude lidem ukazovat cestu ke svému pánu a zároveň bojovat proti zlu vtělenému v ďábla.

Ráno Radona probudil křik a vzrušené hlasy na chodbě. Rychle se oblékl, opláchl si obličej a vyběhl z pokoje. „Co se stalo?“ zeptal se mnichů, kteří mezi sebou vášnivě diskutovali. „Vedle v klášteře prý někdo zavraždil jednu z jeptišek,“ odpověděl mnich stojící nejbližší k němu. Radon strnul, jeho myslí projelo zděšení a tělo zaplavila úzkost. Snad se nestalo nic jeho milované Neně. „Jak se jmenovala?“ zeptal se rychle. „Nevíme, my ty ženy neznáme, tak by nám ta informace stejně byla k ničemu,“ odpověděl druhý z mnichů.

Radon by se nejraději rozběhl do vedlejší budovy osobně se přesvědčit, že je jeho milá v pořádku, ale věděl, že to není možné. Rozhodl se, že počká do večera, až všichni odejdou spát, a pak se hned vypraví za Nenou. Ten den byl v jeho životě nejdelší. Hodiny se vlekly, čas jako by se zastavil. Konečně nastal večer a mniši se po večeri a společné modlitbě začali trousit do svých pokojů. Radon počkal ještě dvě hodiny a pak vyrazil známou cestou do vedlejšího klášteře. Naštěstí všude byl klid a on, nikým nepozorován, se dostal na druhou stranu zdi. Když už se blížil k cele své milé, otevřely se před ním dveře, a v nich stála jeptiška. Chvíli na Radona vyděšeně zírala a pak začala hlasitě ječet: „Vrah, pomóóc, vrah!“ Radon se na vteřinu zarazil, pak se otočil a běžel zpátky. Dívka neustále křičela. Na chodbě se začaly otevírat dveře a z nich vybíhaly jeptišky. Některé, aniž by věděly, co se stalo, začaly pronásledovat Radona. Přitom volaly po vzoru své družky: „Vrah, chyťte vraha!“

Po chvíli se Radon konečně dostal zpět za zeď. Naneštěstí jeptišky zahlédly a pronásledovaly ho i do míst, které byly pro ně zapovězené. Přitom nepřestávaly křičet, a tak probudily spící mnichy, kteří začali vycházet ze svých pokojů, aby zjistili, co se stalo. Radon zpanikařil. Najednou nevěděl, kam má běžet. Když míjel mnichy, Satona a Kleje, Klej, který stál blíž, mu nastrčil svou nohu. Radon o ni zakopl a svalil se k zemi. Poté křikl Klej na Satona: „Tak mi po-

moz, nevidíš, že chce uprchnout?“ Po těchto slovech se vrhl na ležícího muže a snažil se ho zalehnout. Radon se bránil vši silou a chtěl muže ze sebe setřást. „Tak dělej přece,“ řval na svého přítele Klej, který tušil, že muže na zemi dlouho neudrží. Saton se konečně vzpamatoval a také se vrhl na Radona. Po krátké chvilce se srotl kolem trojice dav lidí. „Zavřete ho, pobíhal po našem klášteře. Určitě to je ten vrah,“ řekla jedna z jeptišek přicházejícímu opatovi. Ten chvilku překvapeně hleděl na jeptišky a pak na mnichy zmítající se na zemi, než pronesl: „Může mi někdo vysvětlit, co se to tu děje?“

Jedna z jeptišek mu začala líčit, jak se Radon objevil u nich v klášteře a jak ho pronásledovaly a tajným průchodem ve zdi se dostaly až sem, kde jim na pomoc přispěchali tito mniši. „Dobře, důkladně ho svažte a zavřete ho do cely. Ráno pošlu někoho do města pro kata, aby Radona vyslechl a zjistil, zda je doopravdy vrah. Teď už nic nevyřešíme, proto se můžete v klidu odebrat do svých pokojů,“ řekl opat. Další dva mniši pomohli Satonovi a Klejovi svázat Radona a společně ho odvedli do jeho cely. Radon zůstal sám s chmurnými myšlenkami. Celý den se trápil, zda je jeho milá naživu, a dosud to nezjistil a teď leží svázaný v cele a je podezřelý z vraždy. Třásl se strachem, co bude následovat. Moc dobře věděl, že u výslechu se používá mučení a obviněný se zpravidla přizná. Aspoň kdyby věděl, že je Nena v pořádku...

Asi po třech hodinách nesnesitelných psychických muk ho vyrušil šramot klíče otáčejícího se v zámku. Se zatajeným dechem pozoroval otevírající se dveře. Jeho srdce bušilo tak, až se mu málem rozskočilo. Jaká to byla úleva, když se ve dveřích zjevila ona, jeho milovaná Nena. Opatrně zavřela a rozběhla se ke svému milému a vroucně ho objala. Po chvilce se mírně odtáhla, zadívala se do Radonových očí a vážně se zeptala: „To ty jsi zabil Noru?“ Nevěřicně se na ni podíval: „Neno, jak můžeš vůbec něco takového vyslovit? Dosud jsem se strchoval, že ta mrtvá jsi ty!“ „Uf, já to věděla,“ s úlevou odušila dívka a znovu ho vroucně objala. Pak vstala, vyndala ze zástěry malý nůž a rozřezala jeho pouta. Radon byl volný. Okamži-

tě, jak se zbavil pout, objal svou dívku a začal ji vroucně líbat. „Jak jsi mě vlastně našla?“ zeptal se. „Pamatovala jsem si, kolikátý si říkal, že je tvůj pokoj zleva od zahrady. Také mi pomohlo, že klíč zůstal zvenčí v zámku.“ „Nezbudila jsi někoho?“ zeptal se Radon polekane. „Neboj, všichni tvrdě spí.“ „Ale co teď bude se mnou? Všichni si myslí, že jsem vrah.“ „Musíš opustit klášter a vydat se někam daleko odsud.“ „Půjdeš se mnou?“ zeptal Radon s nadějí v hlase. „Ne,“ špitla Nena a na chlapce znovu dolehl pocit beznaděje. „Ale já bez tebe nikam nepůjdu.“ „Neblázni, tady tě oběsí.“ „Tak proč nechceš jít se mnou?“ naléhal Radon. „Z tebe se stane psanec a budeš se celý život skrývat. Nechci takový život. Náš vztah byl hříchem a já musím zůstat v klášteře a odčinit jej.“

„Ty chceš zůstat a mě vyháníš?“ oponoval Radon. „Nemáš na výběr, když zůstaneš, zemřeš. Nebo snad víš, kdo je vrah?“ „Ne, to netuším.“ „Třeba časem bude vrah odhalen a ty se budeš moci vrátit. Venku máš šanci a třeba nás čas spojí zase dohromady,“ povzbuzovala Nena Radona. Ten zamyšleně koukal do země. „Máš pravdu, bohužel mě nenapadá jiné řešení. Tak pojd', doprovodím tě k plotu a pak zmizím. Snad se budu moci ještě někdy vrátit, abych tě uviděl,“ řekl smířeně Radon. Poté se dvojice opatrně vydala k průchodu ve zdi. Nena ho naposledy políbila a řekla: „Běž, snad se v budoucnu opět shledáme. Miluju tě a nepřežila bych, kdybys skončil na oprátce.“ Poté se rychle otočila a s tváří zalitou slzami utíkala do svého pokoje. Radon zůstal opuštěný a přemýšlel, co udělá. Chvilku koukal na otvor ve zdi, v němž ve tmě zmizela jeho milá, a pak se pomalu vydal do zahrady. Jak se mu hlavou neustále honily myšlenky, zda odejít či zůstat, přestal být ostražitý a když rázně vykročil vpřed, narazil do tlustého muže, který se před ním vynořil z křoví. Druhý muž se vzpamatoval z leknutí první a když zjistil, kdo před ním stojí, vykřikl: „Vrah!“ V panice, která ho celého ovládla, máchal svými baculatými rukama před sebou, jako by chtěl zahnat hrůzu, která ho obklopila. Přitom upustil lampu, kterou držel. Ta vylétla do vzduchu a přitom z ní vystříkl olej, který se rozlil po Radonově oblečení a začal hořet, když na něj lampa dopadla. V mži-

ku bylo celé Radonovo tělo v plamenech. Tlustoch couvl, aby oheň nepřeskočil na něj a zíral, jak se Radon marně snaží plameny uhasit. Po pár sekundách se dostal z šoku, ale místo, aby pomohl hořícímu muži, jen křičel: „Pomoc!“ Když na místo doběhli první probuzení mniši, byl Radon už mrtev.

Na střeše kláštera seděli Saton s Klejem. Občas tu sedávali, pozorovali okolí kláštera a vyprávěli si o věcech, které je zajímaly. Dnes oba mlčeli. Přemýšleli o uplynulých událostech. Klej byl spokojený, měl radost, že vražda jeptišky byla uzavřená záležitost a že vrah byl dopaden a je mrtev a tudíž nikdo nebude zjišťovat, zda byl také doopravdy vinen. To Saton byl zdrcený. Stále se mu vracel moment, kdy se svému příteli svěřil, jak rád by zkusil, jaké to je, milovat se se ženou. Klej mu naznačil, že to není problém, že mu může obstarat dívku z vedlejšího kláštera, která Kleje miluje a ráda zasvěti

jeho přítele do tajů lásky. Nepozorovaně v noci prolezli dírou ve zdi k jeptíškám a následně do dívčina pokoje. Saton měl neustále před očima vyděšený výraz dívky, když vedle svého milého viděla i jeho. Rezolutně odmítla Klejův návrh, že se bude milovat i se Satonem. Její rozhodnutí Kleje rozčílilo a ve vzteku jí vrazil facku. Nora upadla na zem a hlavou se praštila o nohu postele. Kolem hlavy se objevila kaluž krve a stále se zvětšovala. Dívka se přestala hýbat a její kůže začala ztrácet barvu.

„Kleji, já už takhle nemůžu žít. Stále myslím na to, co jsme udělali a že kvůli nám zemřeli dva lidé,“ přerušil ticho Saton. „Neblázní, vše se skvěle vyřešilo, případ smrti jeptišky je ukončen a nás nikdo nepodezírá. Tak už přestaň bláznit. Opat tě brzy pošle do města, abys nahradil zesnulého místního kněze. Čeká tě nový, a jistě skvělý život, tak konečně pust z hlavy, co se stalo,“ odpověděl Klej a dál pozoroval obzor v dáli. Saton se podíval na svého klidně vypadajícího přítele. Chvilku přemýšlel nad jeho slovy, náhle se usmál a pak chytil Kleje pevně za zápěstí a prudce se odrazil od římsy. Dopadli spolu na kamenný dvůr. K Satonovi byl Bůh milostivý a ukončil jeho život okamžitě, zato Klej umíral ve velkých bolestech celý týden.

Opat za svým velkým dubovým stolem popíjel vodu a přemýšlel, jak vyřešit nelehkou situaci, která v klášteře nastala. V nedalekém městě zemřel kněz a on za něj potřeboval dosadit nového, stejně schopného muže. Nástupce měl dávno vybraného, Radon byl na práci za zdi kláštera připraven a určitě by ji skvěle zvládl, nebýt té nečekané prapodivné události. Bohužel i další náhradník Saton byl mrtev a ostatní mniši nebyli na tento úkol ještě připraveni. Nakonec se opat v nouzi rozhodl pro kněze, kterého neměl zvlášť v oblibě a do jehož nitra se mu příliš nedařilo nahlédnout. Mnich přesprávil holdoval jídlu a neustále přemýšlel o satanovi, který prý číhá všude za zdmi kláštera. Ale jeho duchapřítomný zásah při zadržení prchajícího Radona opata přesvědčil, že je hoden této funkce. Že dobře nahradí zesnulého kněze a bude oporou lidem v údolí stejně, jako jeho předchůdce.

NÁVŠTĚVA U STAROSTY

*Často druhé chválíme,
ale ne vždy to myslíme upřímně.*

Bylo takové ubřečené ráno, lehce mrholilo jako by nebe slzelo nad světem. Jen co se starosta ráno probudil a podíval se ven z okna, bylo mu jasné, že dnešek nebude stát za nic. Bohužel musel na radnici a úřadovat a dnes se mu obzvlášť nechtělo. Slíbil napsat dopis kněžně, a to mu kazilo náladu víc než zatažená obloha. Byl zvyklý řešit problémy osobně a ne žalovat vrchnosti. Bohužel se správcem nebyla rozumná řeč. Buď se rozhovorům s ním vyhýbal, nebo vše svaloval na kněžnu. Besronovi tak nezbývalo, než zvolit neoblíbený úřední postup. Když došel na radnici a odložil svůj mokrý kabát, vyndal ze šuplíku lahev s pálenkou a nalil si plnou sklenici. Obrátil ji do sebe, vzal papír se znakem města, namočil brk do inkoustu a začal psát. Nejprve oslovení, ale pak se zarazil a hledal správná slova. Moc mu to nešlo, a proto se napil znovu. Alkohol začínal pomalu působit a starosta se uvolnil. Teď šlo psaní mnohem lépe a po další vypité sklenici mu slova sama naskakovala, jako by znal obsah zпамěti.

Také správce, když ráno vstal, usoudil, že dnešní den nebude stát za nic. Městečko bylo zahalené v mracích a foukal silný vítr. „Psa by nevyhnal a já v tom musím dolů do města,“ pomyslel si, když si oblékal svůj sváteční oblek. Chtěl na starostu udělat dobrý dojem. V noci spal velice špatně, stále se budil a přemýšlel, jak vzniklou situaci co nejlépe vyřešit. V jednu chvíli si pohrával s myšlenkou napsat také kněžně dopis, ale tu nakonec zavrhl. „Jen bych na problém upozornil. Bude lepší, když ji vynechám,“ rozhodl po dlouhém přemýšlení. „I po snížení daní mi zbyde dost, při nejhor-

ším se na chvíli se uskrovním,“ ujišťoval se. „A časem na něco přijdu“. S tímto pocitem vyrazil alejí dolů do městečka.

Po chvilce dorazil na náměstí, kde stála radnice. Rychlým krokem přešel náměstí a vešel dovnitř. Dole narazil na statnou, od pohledu ráznou ženu. „Co si přejete?“ vyštěkla na něj. Neměla správce ráda a neskrývala to. Lakson se nenechal vyvést z míry, uklonil se a promluvil k ženě přátelským tónem: „Je pan starosta u sebe? Potřeboval bych s ním mluvit v neodkladné úřední věci.“

Žena byla správcovým chováním zaskočena. „Počkejte, půjdu se zeptat, zda vás přijme,“ odpověděla a rychle zmizela ve dveřích na konci chodby. Po krátké chvilce se vrátila. „Můžete jít, pan starosta vás očekává,“ řekla a zmizela v jiných dveřích. Správce přistoupil ke dveřím, zaklepal, a aniž čekal na odpověď, otevřel dveře a vešel do místnosti. Proti dveřím stál velký psací stůl z dubového dřeva a za ním seděl Besron. Právě ukládal nějaký papír do zásuvky. Správce si pomyslel, zdalipak to není onen dopis kněžně. Na starostově obličeji bylo vidět překvapení nad nečekanou návštěvou. „Zdravím. Mám pro vás dobré zprávy. Mohu vás chvíli zdržet?“ otázal se správce.

Besron chvíli jen nevěřícně zíral, ale po chvilce se vzpamatoval. „Samozřejmě, posaďte se. Dáte si něco k pití?“ Správce si sundal mokrý kabát, pověsil ho na věšák a uvelebil se: „Kapkou alkoholu na zahřátí nepohrdnu.“ Besron vyndal ze šuplíku další sklenici, nalil do ní pálenku a podal ji Laksonovi. Ten se napil a řekl: „Jak jsem říkal, mám pro vás dobré zprávy. Už delší dobu přesvědčuji kněžnu, že nemůže neustále zvyšovat daně, protože pro obyvatele to přestává být únosné a nakonec by se vše mohlo obrátit proti ní. Je to ale složité. Král je ve válce a ta něco stojí, a tak tlačí na šlechtu, aby vybírala stále více. Naštěstí kněžna po usilovném naléhání souhlasila se snížením daní o deset procent. Já vím, namítnete, že to není mnoho, ale slibuji, že se pokusím na ni ještě zatlačit. Zatím bych vám mohl pomoci alespoň tím, že občany města budu využívat jen v nejnutnějších případech.“

Starosta byl v šoku. Vůbec nechápal, co se stalo se správcem, že tak otočil. Té historce o kněžně nevěřil. Moc dobře věděl, že Lakson okrádá nejen měšťany, ale i jí. „Že by se v něm hnulo svědomí?“ pomyslel si. „Mile jste mě, pane správce, překvapil. Jestli dovolíte, tak ještě dnes připravím potřebné dokumenty a zítra vám je pošlu na hrad, abyste je podepsal.“ „Jistě. Nebudu vás již déle zdržovat, vím, že váš čas je drahý,“ souhlasil správce. Dopil sklenku, vzal si kabát z věšáku a pokynul na pozdrav. „Vaše návštěva mě potěšila. Snad bude těch dobrých zpráv více,“ rozloučil se starosta.

Když se za Laksonem zavřely dveře, zamyslel se nahlas: „To je zvláštní, že správce se objevil zrovna dnes, kdy jsem chtěl psát kněžně. Kdybych to včera večer neřešil s ostatními v lázních, vypadalo by to jako neuvěřitelná náhoda, ale takhle to vypadá spíš, že někdo z nás správci donáší. Mít mezi lidmi, které považujete za staré přátele, zrádce – to není příjemné zjištění.“ V duchu si představil včerejší lázeňskou sešlost. Postupně si promítal jejich tváře, jednu po druhé a nakonec vždy nesouhlasně zavrtěl hlavou. Poté, kdy všechny osoby jakožto zrádce zavrhl, začal jednotlivé osoby procházet podruhé. Když přišla na řadu dvojice přátel Žiňon – Koloton, starosta se zarazil: „No, ano, ti by přicházeli v úvahu, nebo alespoň jeden z nich. Ale stejně tak by to mohl být kdokoliv jiný. Jisté je, že někdo to ale určitě bude a že se musím mít na pozoru.“

Starosta si nalil další sklenici a naráz pohár vyprázdnil. Dostavila se úleva, že nepříjemnosti jsou nyní zažehnány. „Život je prima,“ pomyslel si.